

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Uposażenie miesięczne w stawkach od — do w zł
		wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej	
1	2	3	4	5
18	Kancelistka, kontystka, magazynier, telefonistka	podstawowe, kurs zawodowy	—	950—1.200
19	Maszynistka w hali maszyn	podstawowe, kurs zawodowy	—	950—1.150
IV. Pracownicy obsługi				
1	Rzemieślnik gospodarczy wykwalifikowany			1.000—1.700
2	Robotnik gospodarczy, powielaczowy			900—1.200
3	Starszy woźny			950—1.050
4	Woźny, portier, szatniarz, dzwigowy, starszy strażnik, starszy dozorca			850— 950
5	Strażnik, sprzątaczką, goniec, dozorca			850

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. (poz. 212).

ZASADY PRYZNAWANIA DODATKÓW ZA ZNAJOMOŚĆ JĘZYKÓW OBCYCH

§ 1. 1. Pracownikom urzędów morskich zatrudnionym na stanowiskach wymagających biegłej znajomości języków obcych do wykonywania czynności służbowych przysługuje prawo do dodatków za znajomość języków obcych.

2. Wysokość dodatków za biegłą znajomość języków obcych w słowie i piśmie wynosi:

- za znajomość pierwszego języka — 120 zł miesięcznie,
- za znajomość każdego następnego języka — 90 zł miesięcznie.

§ 2. Prawo do dodatków za znajomość języków obcych powstaje od pierwszego dnia następnego miesiąca po pomyślnym złożeniu przez pracownika egzaminu ze znajomości języka obcego, gaśnie zaś z końcem miesiąca, w którym pracownik przestał pełnić czynności służbowe na stanowisku, z tytułu którego pobierał wyżej wymieniony dodatek.

§ 3. Wykaz stanowisk, które uprawniają do pobierania dodatków za znajomość języków obcych, ustala Minister Żeglugi w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Marynarzy i Portowców, na wniosek dyrektora urzędu morskiego.

213

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 sierpnia 1966 r.

w sprawie uposażenia sędziów, asesorów i aplikantów sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 5, 7, 8 ust. 2 i art. 10 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisom niniejszego rozporządzenia podlegają sędziowie, asesorzy i aplikanci sądów powszechnych i sędziowie sądów ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Ustala się dla pracowników wymienionych w § 1 dziesięć grup uposażenia zasadniczego:

Grupa uposażenia zasadniczego	Kwota miesięcznego uposażenia w złotych
I A	5000
I B	4500
I C	4200
II	3800
III	3400
IV	3000
V	2700
VI	2300
VII	1900
VIII	1550

§ 3. Uposażenie zasadnicze w kwocie ustalonej w § 2 otrzymują:

1) Prezes, wiceprezes, sędzia Trybunału Ubezpieczeń Społecznych	w grupie III — I A
2) Prezes, wiceprezes, sędzia sądu wojewódzkiego	w grupie III — I A
3) Prezes, wiceprezes, sędzia okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych	w grupie V — I C
4) Prezes, wiceprezes, sędzia sądu powiatowego	w grupie V — I C
5) Asesor	w grupie VI
6) Aplikant	w grupie VIII — VII

§ 4. Grupę uposażenia zasadniczego przyznaje Minister Sprawiedliwości. Minister Sprawiedliwości może upoważnić prezesów sądów wojewódzkich do przyznania grup uposażenia zasadniczego asesorom i aplikantom.

§ 5. 1. Sędzia sądu powiatowego powołany na stanowisko sędziego sądu wojewódzkiego bądź sędziego okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych powołany na stanowisko sędziego Trybunału Ubezpieczeń Społecznych otrzymują od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po dacie uchwały Rady Państwa o powołaniu uposażenie zasadnicze w grupie przewidzianej dla stanowiska sędziego, na które został powołany, co najmniej jednak w grupie bezpośrednio wyższej od posiadanej w dniu podjęcia uchwały o powołaniu.

2. Sędzia uzyskujący stopień naukowy może otrzymać od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po dacie uzyskania stopnia naukowego grupę bezpośrednio wyższą od posiadanej, nie wyższą jednak od najwyższej grupy przewidzianej dla zajmowanego przez niego stanowiska.

3. Asesor sądowy pełniący obowiązki sędziego może po roku pracy na stanowisku asesora otrzymać uposażenie zasadnicze ze zwyczajną 10%.

§ 6. 1. Pracownik może otrzymać wyższą grupę uposażenia zasadniczego tylko w drodze awansowania.

2. Pracownik może awansować w obrębie danego stanowiska nie częściej niż co dwa lata. Jako terminy awansowe ustala się dzień 1 stycznia i 22 lipca ze zmianą uposażenia od dnia 1 sierpnia.

3. Przy awansowaniu pracowników przyznaje się uposażenie zasadnicze w grupie bezpośrednio wyższej od dotychczas posiadanej przez pracownika.

4. Przepisy ust. 1—3 nie dotyczą wypadków określonych w § 5 oraz powołania na wyższe stanowisko.

§ 7. Dla pracowników objętych § 1 ustala się 11 stawek dodatku funkcyjnego w następującej wysokości:

Stawka dodatku funkcyjnego	Kwota miesięczna dodatku w złotych
1	2000
2	1600
3	1300
4	1100
5	950
6	800
7	650
8	500
9	350
10	250
11	200

§ 8. 1. Dodatek funkcyjny przysługuje za pełnienie niżej określonych funkcji:

Funkcja	Stawka
1) Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych	3 do 1
2) Prezes sądu wojewódzkiego	3 do 1
3) Prezes okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych	6 do 4
4) Wiceprezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych	7 do 4
5) Wiceprezes sądu wojewódzkiego	7 do 4
6) Przewodniczący wydziału, wizytator w sądzie wojewódzkim	8 do 5
7) Przewodniczący wydziału, wizytator w Trybunale Ubezpieczeń Społecznych	8 do 5
8) Prezes sądu powiatowego dla miasta (dzielnicy lub powiatu) liczącego więcej niż 100 tys. mieszkańców bądź dla 2 lub więcej powiatów (miast stanowiących powiat, dzielnic)	7 do 4
9) Prezes sądu powiatowego nie wymienionego w pkt 8	9 do 5
10) Wiceprezes okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych, kierownik sekcji orzecznictwa w Trybunale Ubezpieczeń Społecznych	9 do 7
11) Wiceprezes sądu powiatowego, przewodniczący wydziału zamiejscowego lub wydziału dla nieletnich	10 do 7
12) Przewodniczący wydziału w okręgowym sądzie ubezpieczeń społecznych, przewodniczący wydziału w sądzie powiatowym	11 do 7

2. Zasady przyznawania dodatku funkcyjnego ustalił Minister Sprawiedliwości.

§ 9. Dodatek funkcyjny określony w § 8 nie przysługuje pracownikom w okresie zawieszenia w pełnieniu służby oraz za czas przekraczający 3 miesiące niepełnienia z innych powodów obowiązków, do których przywiązany jest dodatek. W ostatnim jednak wypadku o wstrzymaniu wypłaty dodatku decyduje Minister Sprawiedliwości.

§ 10. Pracownikom wymienionym w § 1, którym powierzono pełnienie obowiązków bądź których delegowano na stanowisko uprawniające do dodatku funkcyjnego przewidzianego w § 8, przysługuje na czas pełnienia tych obowiązków bądź delegacji — bez zmiany zasadniczego uposażenia — odpowiedni dodatek przywiązany do danego stanowiska.

§ 11. 1. W razie przeniesienia pracownika wymienionego w § 1 na stanowisko, do którego przywiązane jest uposażenie zasadnicze niższe od uposażenia zasadniczego pobieranego na poprzednio zajmowanym stanowisku, Minister Sprawiedliwości może zezwolić na zachowanie przez pracownika uposażenia zasadniczego w dotychczasowej wysokości.

2. Sędzia lub asesor delegowany do państwowego biura notarialnego bądź do innej jednostki w organach wymiaru sprawiedliwości zachowuje prawo do uposażenia zasadniczego przysługującego mu według stanowiska (§ 3) zajmowanego bezpośrednio przed delegacją.

§ 12. 1. Pracownikom wymienionym w § 3 pkt 1—5 przysługuje dodatek za wysługę lat.

2. Dodatek za wysługę lat wynosi:

250 zł po 3 latach wysługi,

400 zł po 6 latach wysługi,

550 zł po 9 latach wysługi,

700 zł po 12 latach wysługi.

3. Dodatek za wysługę lat przysługuje niezależnie od innych dodatków i płatny jest miesięcznie z góry począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym pracownik nabył prawo do dodatku bądź prawo do wyższej stawki dodatku.

4. Do wysługi lat zalicza się okres służby po dniu 22 lipca 1944 r.:

- 1) na stanowiskach sędziowskich, asesorskich, aplikantskich w sądownictwie powszechnym i sądach ubezpieczeń społecznych, na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego oraz dyrektora i członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego,
- 2) na stanowiskach prokuratorów, wiceprokuratorów, podprokuratorów, referendarzy śledczych, asesorów i aplikantów prokuratorskich,
- 3) na stanowiskach wymienionych w pkt 1 i 2 w wojskowej służbie sprawiedliwości,
- 4) w b. Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym na stanowiskach określonych przez Ministra Sprawiedliwości.

5. Minister Sprawiedliwości może zaliczyć pracownikowi do wysługi lat również okres innej służby (wykonywania zawodu) aniżeli wymienione w ust. 4, jeżeli służba ta (wykonywanie zawodu) przyczyniła się do podniesienia jego kwalifikacji.

§ 13. 1. Dla pracowników wymienionych w § 1 ustala się fundusz nagród w wysokości 3% planowanego funduszu plac.

2. Zasady gospodarowania funduszem nagród ustali Minister Sprawiedliwości.

§ 14. Minister Sprawiedliwości może ustalić w drodze rozporządzenia w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Plac dla pracowników wymienionych w § 1, którym powierzono pełnienie funkcji nie przewidzianych w § 8, odpowiedni dodatek funkcyjny.

§ 15. Minister Sprawiedliwości przyzna pracownikom objętym niniejszym rozporządzeniem nowe grupy uposażenia zasadniczego.

§ 16. 1. Dla pracowników objętych regulacją plac aktualnie pobierany przejściowy dodatek mieszkaniowy, wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239) ulega z dniem 1 października 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia (uposażenia zasadniczego oraz dodatków do tego uposażenia).

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku mieszkaniowego, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od dnia 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od I półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od dnia 1 września 1964 r. do dnia 31 sierpnia 1965 r., powiększonym o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 września 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego powoduje obniżenie w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym — począwszy od 1967 r. średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu, niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

§ 17. 1. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie uposażenia sędziów, członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz asesorów i aplikantów sądowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 31, poz. 184, z 1961 r. Nr 57, poz. 316, z 1963 r. Nr 44, poz. 246 i z 1964 r. Nr 38, poz. 241) — w stosunku do pracowników objętych niniejszym rozporządzeniem, z wyjątkiem §§ 10 a i 13 ust. 2,
- 2) uchwała nr 108 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1958 r. w sprawie dodatkowego funduszu nagród dla sędziów i asesorów sądowych,
- 3) § 3 uchwały nr 265 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie niektórych dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby oraz nagród przyznawanych pracownikom prezydiów rad narodowych i terenowych organów podległych ministrom (Monitor Polski Nr 53, poz. 585) — w stosunku do pracowników objętych niniejszym rozporządzeniem.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

214

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 sierpnia 1966 r.

w sprawie uposażenia administracyjnych pracowników sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 5, 8 ust. 2, art. 10 i 12 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do administracyjnych pracowników sądów powszechnych i sądów ubez-

pieczeń społecznych z wyjątkiem kierowców i innych pracowników samochodowych, których zasady wynagradzania regulują odrębne przepisy.

§ 2. 1. Ustala się tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażenia, zwaną dalej „tabelą”, stanowiącą załącznik do rozporządzenia.